

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi M. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. akt XIX Ga (...)

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko M. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2018 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od M. J. na rzecz M. K. kwotę 900 zł (dziewięćset)
tytułem kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 kwietnia 2015 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 7 897,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2011 r. tytułem odszkodowania obejmującego niewyegzekwowaną wierzytelność powoda względem P. sp. z o.o., której pozwany był członkiem zarządu oraz kwotę 1613 zł tytułem kosztów procesu.

W skardze o stwierdzenie niezgodności tego wyroku z prawem pozwany zarzucił, że niezgodność ta odnosi się do art. 299 k.s.h., art. 118 i art. 144¹ k.c. oraz art. 366 k.p.c. W uzasadnieniu omówił zarzuty naruszenia przez Sąd Okręgowy

tych przepisów oraz stwierdził, że nie przysługuje od wyroku żaden inny środek zaskarżenia. Ponadto zaznaczył, że jego szkoda jest związana z wydaniem zaskarżonego wyroku, kosztami procesu za obie instancje i zarazem określenia jego obowiązku do zapłaty kwot wskazanych w orzeczeniach Sądów obu instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.). Wyjątkowy charakter tego środka determinuje szczególne wymagania, przewidziane w przepisie art. 424⁵ § 1 k.p.c., które traktowane są jako wymagania konstrukcyjne, a zatem takie, co do których nie istnieje możliwość sanowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, że każde z sześciu wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione argumentami. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limie (por. postanowienia z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 223/07, niepubl.; z dnia 17 czerwca 2008 r., I BU 18/07, niepubl.; z dnia 16 października 2009 r., IV CNP 56/09, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2010 r.).

Do konstrukcyjnych wymagań skargi należy, zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., przytoczenie podstaw i ich uzasadnienie oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Wyrządzenie szkody jest przyczyną tego postępowania, która musi być wyjaśniona już na samym początku. Jedynie w wypadku zaistnienia szkody możliwe byłoby rozważanie pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, przewidzianych w art. 417¹ § 2 k.c. Jednolicie przyjmowane jest przez Sąd Najwyższy i stanowisko to uważane jest za ugruntowane, że spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. polega na złożeniu przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i realnego

rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia (por. postanowienia z dnia 16 października 2012 r., IV CNP 46/12, niepubl., z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 17; z dnia 16 stycznia 2014 r., IV CNP 50/13, niepubl.). W tym celu, w związku z treścią art. 243 k.p.c., skarżący może powoływać zarówno dowody, w tym tzw. dowody niedające pewności, jak i inne środki, nieuznawane przez kodeks postępowania cywilnego za dowody (np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów, tzw. opinie prywatne).

Rzeczą skarżącego było przedstawienie wyodrębnionego wyводу wskazującego, że szkoda została wyrządzona, określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Nie spełnienia tego warunku wskazanie jedynie na możliwość wystąpienia szkody w przyszłości, gdyż szkoda uzasadniająca wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem powinna powstać po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, a przed wniesieniem skargi. Nie jest też równoznaczne z uprawdopodobnieniem wyrządzonej szkody podanie w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110, z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, niepubl., z dnia 2 sierpnia 2006 r., I BP 2/06, niepubl., z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, niepubl., z dnia 30 września 2008 r., II CNP 76/08, nie publ.; z dnia 3 grudnia 2009 r., III CNP 48/09, nie publ., z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BP 15/09, nie publ. i z dnia 17 sierpnia 2010 r., I CNP 35/10, niepubl.). Przedstawione zapatrywania Sąd Najwyższy podziela, jako oddające istotę tego rodzaju skargi. Takie wypełnienie przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. umożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę, czy uprawdopodobnione zostało wyrządzenie szkody, co jest konieczne do wydania orzeczenia stanowiącego prejudykat dla roszczeń odszkodowawczych na podstawie art. 417¹ § 2 k.c.

Wniesiona przez pozwanego skarga nie spełnia tego wymagania, skoro nie wskazuje, że powstała konkretna szkoda, kiedy i w jakiej wysokości oraz jej związku z zaskarżonym wyrokiem. Nie może zastąpić tego obowiązku podanie,

że szkoda wynika i jest związana z utrzymaniem w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę, na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania zainicjowanego wniesieniem skargi wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

jw